

BİR BAŞKOMİSER GALİP POLİSİYESİ  
**KADIKÖY**  
**CİNAYETLERİ**  
**ÇAĞATAY YAŞMUT**

**Maceraprest**  
k i t a p l a r

*Ömer Ege, Bora ve Kaan için*

Bir kadının işveli ve yumuşak sesinin harmonisiyle güne gözlerimi açtığım için şanslı bir hergeleydim. Bu duyguyu hissetmek bünyeme iyi geliyordu.

“Günaydın” dedim, yatağın içinde iyice gerinerek. “Geldiğini duymadım.”

Oya yüzümü sıcak ve yumuşak ellerinin arasına aldı, dudağıma kondurduğu sıkı bir öpücükle şımarıklığımı ödüllendirdi. “Yarım saat oldu. Horul horul uyuyordun.”

“Hiç sorma ya, bu yeni ilaçlar götümde pireler uçurtturuyor.”

“Kalk bakalım koca bebek. Kahvaltıyı hazırladım.”

“Her sabah, her sabah, mahcup oluyorum sana, hakkını nasıl ödeyeceğim?”

“Bilmiyorum artık.”

Üzerinde üstten ilk iki düğmesi açık, beyaz bir gömlek, darca siyah etek, tenini göstermeyen siyah çoraplar, baş döndürücü bir parfüm... İş kadını hâli, her yanından buram buram tütüyordu.

Yorganı üzerimden atıp yataktan don fanila çıktım. Ev sıcaktı. *Aferin*, dedim yöneticimize içimden. Önümüzdeki ay maaşımı alır almaz ilk işim, aidatı ödeyerek, onu sevin-dirmek olacaktı.

“Pantolonunu, gömleğini ütledim. Küçük odadalar.”

“Allah razı olsun!”

“Hadi, elini yüzünü yıka.”

“Peki, anneciğim.”

Oya mutfağa giderken, ben de banyoya girdim. Önce aynanın karşısında iyice bir gerindim. Sonra güzelce bir işedim. Şifonu çekip tekrar aynanın karşısına geçtim.

Kendime güvenle baktım. Hayattan bezmiş o yorgun adamı son zamanlarda artık görmüyordum. Hatta kendimi yakışıklı bile buluyordum. Kirli sakalımı sıvazlayarak, gözlerime, alnımdan açılmış ama henüz tepemde varlıklarını sürdüren kırışmış saçlarıma gülümseyerek baktım. Saçlarımı elimle sağa doğru taradım. Önce dişlerimi uzun uzadıya fırçaladım, sonra tıraş oldum. Işığı kapatıp tuvaletten çıktım. Küçük odaya geçtim. Çekyatın üzerine serilmiş ütülü pantolonumu, gömleğimi giydim. Oradan tekrar yatak odasına geçtim. Dolabın çorap gözünü açtım, istiflenmiş siyah çoraplardan bir tane seçtim. Yatağa oturarak, çorapları ayağıma geçirdim. Bir ara yatağı toplamayı düşündümse de hemen vazgeçtim. O kadar da değildi.

Başucumdaki komodinin çekmecesinden sabahları ve akşamları düzenli olarak içtiğim ve bir süre daha içmekle yükümlü olduğum anti-depresandan bir tane aldım, susuz mideye gönderdim. Tabancamı, sigaramı, çakmağımı, cüzdanımı, rozetimi yanıma alarak salona doğru yürüdüm. Mutfağın önünden geçerken başımı içeri uzatarak, laf olsun diye, “Yardım ister misin?” diye sordum. Oya, “Canım sen geç, otur, ben hemen çayları getiriyorum” dedi, teklifimi ciddiye alarak. İçimden gülümsedim.

Mis gibi taze çay kokusu, kızarmış ekmek kokusuyla birleşmiş, başımı döndürüyordu. Hemen teslim bayrağını çektim.

Oya kahvaltılıkları pencerenin önündeki küçük sehpa-ya çoktan dizmişti. Medeni insanların üzerinde yemek yedikleri bir masam ve ona eşlik eden sandalyelerim olmadığı için, bu küçük ama şirin sehpa, masa yerine geçiyordu. Bundan şikâyetçi değildim, çünkü hiçbir zaman bir masayı dolduracak kadar misafirim olmamıştı. Bu gidişle de olmayacaktı. Evime kadınlardan başka misafir gelmezdi. Ayrıca kahvaltımı pencerenin önünde, park manzarasına bakarak yapabiliyor olmak büyük zevkti.

Peynir, zeytin, yağda yumurta, domates, biber, salata-

lık, reçel, bal, kaymak sehpayı süslemişti. Tabaklar sığmayınca, bir kısmını pencerenin kenarına dizmişti. Beklemek için bir neden göremedim, saldırdım!

“Çaylar nerede kaldı?” diye seslenmeyi de ihmal etmedim.

Oya dumanı tüten çaydanlıkla holün ucunda göründü. Sehpayaya yaklaşarak, çayları bardaklara döktü.

“Koyu olmasın.”

“Ekmekler de kızardı, hemen getiriyorum.”

“Gelsinler” dedim, ağzımdaki peynirin işini bitirirken.

Çaydanlıkla mutfağa döndü. Bu defa elinde ekmeklerle göründü. Küçük dilimler hâlinde kesilmiş ekmekleri tabakta üst üste dizerek kule yapmıştı.

En tepedekini alıp yağda yumurtaya bandım, sarısına buladım, birlikte mideye gönderdim.

“Sucuk yok mu?”

“Çüş artık canım.”

“Şöyle cızır cızır, yağına da ekmeği banardık, ha?” dedim, elimi iki yana çevirerek.

“Hiç boşuna ağzının suyu akmasın. Sucuk almadım.”

“Akşam dönerken alırım.”

“Alma sakın, atarım.”

“Allah Allah... Niye?”

“Zararlı da ondan.”

Otoriter bir öğretmen gibi parmağını salladı. Oya’yı az çok tanıdığım için sucuktan umudu kestim. Canım tatlı çekti, çilek reçelinin peşine düştüm. Bir çay kaşığını reçelle doldurup peynir ve domatesle donattığım ekmeğin üzerine yaydım. Enfes bir karışım oldu. İyi gitti. Sucuğu da unutturdu.

“Domates güzelmiş. Nereden aldın?”

“Kadıköy çarşısında Hamdi Abi’den.”

“Biliyorum orayı. Caminin karşısında.”

“Evet, peynir de lezzetli, değil mi?”

“Lezzetli.”

“Onu da çarşıdan alıyorum.”

“Kadıköy arşısı iyidir.”

Sigara paketine uzandım.

“Aşkim bana söz vermiştin, evde içmeyecektin!”

“Aşkim” dedim, üstüne basa basa, “sucuk yok, anladık ama ev benim, sigara da benim.”

Yaktım.

“Söz vermiştin ama.”

Sucuğun intikamını böyle alıyordum.

Kahvaltıyı çabucak bitirip tabakları sıyırdıktan sonra, “Hele bir de Türk kahvesi yapıver de şöyle güzel bir içelim karşılıklı” dedim.

“Emredersiniz efendim. ay dökeyim mi?”

“Olur, dök.”

Mutfağa giderken arkasından, “Kahveden sonra kahvaltıyı toplamana yardım edeceğim, söz” dedim.

“Toplarsın bilirim.”

Elinde aydanlıkla geldi, benim bardağı doldurdu, kendine dökmedi.

“Sen içmiyor musun?”

“Kahve içeceğim. Sonra arpıntı yapıyor.”

“Amma narinsin ha.”

Pencereden parka bakınca, aklıma Aylin geldi. İimi saran mutsuzluğun dalga dalga kabardığını hissettim, ter bastı. Depresyon zor atlatılan bir hastalıktı. Yeni ilaçlarla ancak toparlayabilmişim. Bazen kısa süreli ama etkili ve vurucu derin hüznler yaşıyordum. Aldığım ilaçlar bu hüznün bulutlarını dağıtmaya yarıyordu. Aylin bütün dengemi altüst etmiş, kan dolaşımım kontrolünü kaybetmiş, baş ağrılarım sıklaşmıştı. Üstüne üstlük bir de eşekler gibi uyuyordum. İki aydır gittiğim yeni psikiyatriste iyi para dökülüyordum. Her ay iki seans yapıyorduk. Aramızdaki elektrik tutmuştu. Konuştukça rahatlık ve huzur buluyor-

dum. Bir gün bana inançlı biri olup olmadığını sordu. Bu konuya pek kafa yormadığımı söyledim. Tamam, kafa kâğıdımda İslam yazıyordu ama dinle en ufak bir ilgim yoktu. Şimdiye kadar bu biçimde yaşayıp gitmiştim. Bana bir güce, bir yaradana inanmanın ve kendimi ona teslim etmenin vereceği güvenden bahsetti. Ben de ona, “Benim gücüm bu” diyerek tabancamı gösterdim. Güldü. İnançlı olmayı denememi, en azından bu konuda biraz kafa yormamı rica etti. Bunun ruh hâlim üzerinde olumlu etkisi olacağını söyledi. Camiye gitmemi önerdi. Terapi olurmuş. Pek aldırış etmedim doğrusu. İki farklı ilaç yazdı. Biri rahat uyumam içinmiş. Yatmadan yarım saat önce alıyordum. Sonra da eşekler gibi sızıyordum. Sabahları aldığım ilaç ise ayrı bir anti-depresan grubuymuş. Uyku yapmıyor ama içimdeki mutsuzluğu silip süpürüyordu. Yan etkileri varmış ama pek kafayı takmamamı önerdi. Daha fazla ayrıntıya girmede, çünkü kesin bir şey söylemek zormuş. Bünyeden bünyeye yan etkiler değişirmiş. Yaşayıp görecektik. Yan etkilerin ne olduğunu sormadım. Nasıl olsa bana bir şey olmazdı.

Oya, geyşa gibi kızdı. Ne istesem yerine getiriyordu. Her sabah erkenden geliyor, kahvaltımı hazırlıyor, o gün giyeceğim giysilerimi ütülüyordu. Akşamlarıysa maalesef benimle kalmıyordu. Bahane olarak da annesini gösteriyordu. Yemesem de yemiş gibi duruyordum. Kendini benim gibi yalnız bir kurda teslim etmekten çekiniyordu. Tamam, bu aralar sakindim ama neticede koyun kılığında bir kurttum.

Oya kahvelerle geldi. Kahveleri üçümüz karşılıklı içtik: Ben, Oya ve sigara.

Kahvaltıyı toplamaya tabii ki, yardım etmedim.

Kalkıp sehpanın üzerindeki kumandayı aldım. Bu defa

sandalye yerine çekyata kendimi bıraktım. Kumandanın düğmesine basıp televizyonu açtım. İlk çıkan kanalın sesi ni açtım. Makyaja boğulmuş bir kadın gazete haberlerini okuyordu. Hakkari'deki hain saldırıda sekiz şehit vermiş-tik. Bu kötü haberdirdi. Sekiz evlat, vatan için yaşama veda etmişti. Bahar ayları gelince maalesef her yer neşelenmi-yor, çiçekler açmıyor, kelebekler uçmuyordu. Komutanla-rın şehit evlerine ziyaretleri, yetkililerin yine o alıştığımız “çökerteceğiz, kökünü kazıyacağız” açıklamaları, kaçan teröristlerin arkasından başlatılan çaresiz kovalamaca... Kadın, bu haberi okuduktan sonra ünlü iş adamının vergi dolandırıcılığı haberine geçti. Televizyonu kapadım.

İşte bu kadardı. Sekiz hayatla ilgili haber yalnızca birkaç dakika sürdü. Çok doğal bir şeymiş gibi anlatıldı ve bitti.

Bir sigara daha tüttürdükten sonra deri kabanımı ve ayakkabılarımı giydim.

“Seni bırakayım mı işe?” dedim.

“Sağol canım ama Göztepe’de bir müşterimle rande-vum var. Oradan şubeye geçerim ben.”

“Sen bilirsin.”

“Canın mı sıkıldı senin?”

“Boş ver.”

Dudaklarımız kısa bir an da olsa tekrar buluştu.

Böyle anlar tehlikeliydi. Oya her an bir şey patlatabile-ceği için hemen tüymeliydim.

Merdivene adımımı attığım anda bir şey patlattı.

“Bu akşam için tiyatroya iki bilet aldım” dedi, müjdeli bir haber veriyormuş gibi.

Gerçekten bir şey patladı, ben patladım.

İşte hayat, sürekli devam eden bir döngü hâliydi. Bir yerlerde insanlar ölürken, bir yerlerde tiyatro planları yapılıyordu.

Ona doğru döndüm, bir elimi tırabzana koydum. Vücu-dumun ağırlığını hafifçe oraya doğru verdim.

“Nereden çıktı şimdi bu tiyatro miyatı?”

“Caymak yok Galip. Söz vermiştin.”

“Ne zaman söz verdim ya!”

“Geçen gün konuştuk ya, ‘tamam, gideriz’ demiştin.”

“Ben sinemadan bahsediyorsun zannetmiştin.”

“Yalan söyleme Galip. Tiyatro dedim sana.”

“Vallaha sinema zannettim.”

“Bu oyunu çok görmek istiyorum.”

“İyi o zaman, sen git. Ben istemiyorum oyun moyun!”

Suratı asıldı, kızgınlık da eklenince anneanneme benzedi.

“Komedi mi bari?”

“Dram. Ama gülünecek sahneler vardır mutlaka.”

“Tabii, tabii mutlaka vardır.”

“Bu akşam beni ekersen bir daha konuşmam seninle Galip.”

Ellerimi havaya kaldırdım, “Allahım” dedim, “ben sana ne yaptım?”

Yüzü iyice asıldı. Bazı şeylere katlanmak gerekiyordu. Müşterek hayat böyle bir şeydi. Biraz ondan, biraz benden.

“Tamam, tamam asma suratını, bakarız” deyince eski neşesi yerine geldi.

“Saat kaçta?”

“Sekiz buçukta, Kadıköy Halk Eğitim’de.”

“En azından yürüyerek gideceğiz. Akşam trafiğinde araba maraba kullanamam.”

“Ben seni düşünmez miyim aşkım.”

“Bilirim, düşünürsün ya.”

Merdivenlerden inerken kapı arkamdan kapandı, kilit bir tur döndü. *Aferin* dedim içimden, *tedbir her zaman iyidir*. Apartmanın sokak kapısını açıp caddeye çıktım. Temiz havayı ciğerlerime çekerek derin bir nefes aldım, iyi geldi. Sokağın karşısına geçip yukarı baktım, Oya’nın sevgi dolu

el sallayışına karşılık verdim. Bir aile babası gibi uğurlanıyordum. Güzeldi. Ama aile babalarının çoluk çocuğu olurdu. Bu, güzel değildi.

Megane'ın uzaktan kumandasıyla kilitlerini açtım, içine girdim, kapıyı kapadım. Kaloriferi açacak kadar soğuk değildi otomobilin içi. Anahtarı kart yerine soktum, düğmeye basıp motoru çalıştırdım. Bir defada çalıştı. Günümüz otomobilleri hep bir defada çalışırdı ama canları istediği zaman da yolda bırakabilirdi. Teknoloji böyle bir şeydi. Bu konuda fazla kafa yormadım. Otomobil benim olsaydı, belki yorardım. Korna çaldım camdan bana el sallayan sevgilime, yola çıktım.

Şükrü Saracoğlu Stadı'nın arkasından çevreyoluna bağlandım. Metrobüsler vızır vızır geçiyordu. Yol açık görünse de az ileride duracaktık. Bugüne kadar bir istisnası olmamıştı. Bugün de olmayacaktı. Çamlıca bağlantısının tam önünde peş peşe sıralanacaktık. Rampada, hatta rampaya gelmeden, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü bağlantısı önüne kadar uzayabilirdik. Fikirtepe'deki gecekondundan büyümüş, tek depremlik canları olan, çevreyoluna tepeden bakan biçimsiz binaların önünden geçerken, arkamdaki sarı dolmuşun selektör yapmasına fırsat tanımadan yolun hakkını verdim.

İki dakika sonra hesapladığım yerde frene bastım. Metrobüsler frene basmadı ama.

Canım sıkı bir müzik dinlemek istedi. Dur kalk, gaz debriyaj stresine de, ruhuma da iyi gelecekti. Reklam olmayan, müzik çalan bir kanal bulmak için epeyce çabaladıktan sonra, otomobilin içine Türkçe melodiler yayıldı. Elimi cebime atarak sigara paketini çıkardım. İçinden bir tane çektim. Kanal, eskilerden çalıyordu. Keyiflendim, sigaramı yaktım. Pencere düğmesine basarak camı yarıya kadar indirdim. Yanımdaki kırmızı Peugeot'nun içindeki kadın, dikiz aynasına bakarak dudaklarını boyuyordu. Sonra kır-

mızı dudaklarını emdi. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Fönlüydü galiba. Bir an göz göze geldik. Diğer tarafımda çok daha lüks ve büyük bir otomobil içinde beyaz gömlek giymiş, afili kol düğmeleri gözümü alan sürücü, cep telefonu ile konuşuyordu. Trafik pek umurunda değildi. Aslında trafik benden başka kimsenin umurunda değildi. Yıllarca adım adım ilerleyen bu Köprü trafiğinin içinde olmanın bir alışkanlığı, bir vurdum duymazlığı vardı insanlarda.

Yanımdan bir servis minibüsü geçti. İçindekilerin hepsi uyuyordu. Sarı dolmuşlar, aralara girip çıkarak, başarıyla slalom yapıyorlardı. Yan şeride geçmek gibi manasız bir çabaya girip yol vermeyen araçlara sövmeyi ya da sövülmeyi göze alamadım.

Boğaziçi Köprüsü'nün üst direğini gördüğümde radyodaki müzikten sıkılmıştım. Eski müzikler içimi baymıştı. Şarkıların bir müddet sonra bende bıraktıkları tek iz, kafa şişkinliğiydi. Tekrar kanal düğmesiyle oynamaya başladım. Bu defa sıkı bir haber dinlemek istedim. Şanslıysam iyi bir tartışmaya bile rastlayabilirdim.

Üçüncü sigara izmaritini metrobüs yoluna fırlattım. Kıskançlığımı bu biçimde yansıttıktan sonra, biraz üşüdüğümü fark edip camı kapadım. Yürümeyen otomobillerin arasına dağılmış simit satan çocuklar, fırsattan istifade iyi iş yapıyorlardı. İnsanlar da çekinmeden bu pis simitleri alıyorlardı. Bazısı işi daha da ilerletmiş, simidin yanında karper peynir bile veriyordu. Parasıyla tabii...

Altunizade birleşiminde trafik polisleri toplanmış sohbet ediyorlardı. Arada sırada da gözleriyle sol şeridi kesip uyanık bir ticari aracı yakalar mıyız diye bakınıyorlardı. Dikiz aynasından arkayı kestim. Henüz bir akıllı düşmemişti ama eninde sonunda düşerdi. Düşmezse emniyet şeridi ne güne duruyordu. Orası emniyet şeridi değil, uyanıklar şeridiydi. Altunizade birleşiminden sonra trafik biraz daha rahatladı.

Kanalların birinde tok sesli bir adamın konuşmasına denk geldim. Önce haber sandım ama adam ne borsadan, ne bir cinayetten, ne siyasetimizin aktörlerinden, ne de hava durumundan bahsediyordu. Bir sohbet programıydı. Sinema hakkında konuşuyorlardı. Çok önceleri severek izlediğim bir filmin adı geçince merak ettim, radyonun sesini açtım. Film hakkında konuştuktan sonra, geçen yıl çekilen başka bir filminden bahsettiler. Filmin çekimlerinde yaşanan talihsizliklerden söz ettiler. Filmin başrol kadın oyuncusunun sette ayağının kırılması, yönetmenin kardeşinin bir trafik kazasında ölmesi, film setinde yangın çıkması ve bunun gibi istenmeyen pek çok olay sıraladılar. Talihsizlik mi, yoksa bir uğursuzluk mu, bilmiyorlardı. Zaten film de istenilen başarıyı ve hasılatı sağlayamamış. Filmi hiç duymamıştım.

Sohbet sarmıştı. Öyle ki, Köprü'ye nasıl geldiğimi bile fark etmemiştim. Bir anda kendimi İstanbul'un mavi sularının üzerinde buldum. Soru soranın adının Yener, sinema yazarının da Sefa olduğunu öğrendim. Sefa donuk sesli bir adamdı. Konuşurken hiç gülmüyordu. Programın sunucusunu kafamda orta boylu, esmer, güler yüzlü bir tip olarak şekillendirmeme rağmen, Sefa hakkında bir şey canlanmadı zihnimde. Türk film endüstrisinin beşiği olan İstanbul'daki durumdan bahsedildi. İstanbul'un sinema, dizi ve reklam olmak üzere üç ayağının önemine vurgu yapıldı. Daha sonra risk faktörlerini sıraladılar. Sonunda İstanbul'un, sinema sektörü için vazgeçilmez olduğuna karar kıldılar.

*Yalnızca sinema sektörü olsa yine iyiydi, maalesef suç açısından da vazgeçilmez bir şehir,* diye geçirdim içimden.

Haliç Köprüsü'nün üzerindeyken kaynakların yetersizliğinden, beklenmeyen harcamalardan, maliyet artışlarından, finans zorluklarından, ağır çalışma şartlarından bahsedildi. Bu konular beni zerre kadar ilgilendirmese de canım bir türlü radyoyu kapatmak istemedi. Ayrıca, dikkatimi radyoya verince trafikteki geri zekâlılara daha az sinirleniyordum.

Topkapı-Aksaray sapağından sapıp Emniyet'e yaklaştığımda konu seri katil filmlerine gelmişti. Sefa bu sefer, ünlü bir yönetmenin filmlerinden hareketle cinayet işleyen bir seri katilden bahsediyordu. Filmlerde kurbanlar nasıl öldürülüyorsa, gerçek hayatta da katil kurbanlarını aynı biçimde öldürüyor ve filmlerden bir ipucu bırakıyor, filmlere gönderme yapıyordu. Peki, böyle bir film çekilmiş miydi? Hayır, çekilmemişti ama çekilebilirdi. Güzel bir konuydu.

Emniyet'in parkına girdiğimde Sefa'nın sesine son vermeye hazırlanırken kendisiyle aynı semtte ikamet ettiğimizi öğrendim. Kadıköy'de ufak bir sineması varmış. Sinemanın adını söyledi. Hayır, onu da duymamıştım. Oya mutlaka biliyordur. Kesin biliyordur. Radyoyu kapadığımda Sefa'yı da sonsuza kadar susturmuş oldum. Otomobilden inip günde onlarca kez katettiğim basamaklardan çıkarak kasvetli binamıza girdim.

Bizimkilerin hararetli konuşmaları, odalarının kapısını açtığımda kesildi.

"Günaydın" dedim Mustafa, Serdar ve Melike'ye.

"Günaydın amirim" dediler.

"Muhabbetiniz bol olsun."

Masada çay, simit, peynir. Köprüden aldıklarından kuşkulandım.

Serdar, "Abi, gel gel, Ekrem'den havadis var!" dedi sırtarak.

"Hayırdır" dedim, odaya girip kapıyı kapadım. Oturmadım ama.

"Güvenlik Müdürü olmuş" dedi Serdar.

"Genellikle emekli polisler ya da işten ayrılanlar güvenlik müdürü olurlar Serdar'cım. Ne var bunda?"

"Nereye olmuş?"

"Nereye?"

"Senin evin dibine."

"Benim evin dibine mi?"

“Yani, Kalamış Marina’ya” diye ekledi Melike.

“Bütün olanlar bir yana, iş bulduğuna sevindim. Keşke kötü ayrılmayıydık.”

“Böyle olmasını o istedi amirim” dedi Melike. “Az kal-sın Serdar’ı öldürüyordu.”

Sevgilisinin gözlerine şefkatle baktı.

Ekrem muhabbeti beni açmamıştı. Cebimden sigara pake-tini bir kez daha çıkardım, içinden bir tane alıp yaktım.

Serdar, “Sigarayı değiştirmişsin, Camel içmiyor muy-dun?”

“Şimdi de bunu içiyorum, bir itirazın mı var?”

“Yok abi, ne itirazı, bu marka hafif diye söylüyorum, seni kesmez.”

Melike, “Keşke bir bırakabilseniz.”

“Allah Allah” dedim, “anam babam bu kadar karışmadı bana.”

Telefon çaldı. Mustafa açtı.

“Buyrun bayan, nasıl yardımcı olabilirim? Anlayama-dım, bir cinayeti mi ihbar etmek istiyorsunuz?”

Az önceki yıllık tavırlar, yerini ciddi ifadelerle bıraktı. Kulak kabarttı Mustafa’ya.

“Nerede?” dedi Mustafa.

Heyecanla masasındaki kalemlige saldırdı, içinden bir tane kurşun kalem alırken kalemlik devrildi, içindeki bütün kalemler masaya saçıldı.

“Yavaş, sakın ol” diye çıkıştı Serdar.

Kâğıda, *Acıbadem* yazdı.

“Öldürülen kadın mı, erkek mi? Kuş mu? Kuş mu öldü-rüldü?”

Mustafa, telefon kulağında bize anlamsızca baktı.

“Az önce cinayet dediğiniz olay, bir kuş cinayeti mi? Adamın biri balkonda kuş mu boğazladı? Demek kuş uça-mıyordu. Yavruydu. Yavru karga. Anladım.”

Mustafa kâğıda karga yazdı. Bir kuş resmi çizip içini kalemle karaladı.

“Demek öyle bayan. Peki, siz nasıl gördünüz adamın kuşu öldürdüğünü? Pencereleriniz çok mu yakın?”

Dalga geçiyordu.

“Çok yakın demek. Adamı tanımıyorsunuz. Yeni taşındı öyleyse.”

“Bakın bayan, burası Cinayet Büro. Siz Hayvanları Koruma Derneği’ne başvuracaksınız. Onlar size yardımcı olurlar.”

Birkaç saniye karşı tarafı dinledi.

“O söylediklerinizi size iade ederim. Gidin, nereye şikâyet ederseniz, edin.”

Birkaç saniye daha bekledi.

“Tamam, biz ilgileniriz. Açık adresinizi ve telefon numaranızı verin” dedi, bıkkın bir ifadeyle. Bize doğru, eliyle, kimlerle uğraşıyoruz, işareti yaptı. Deftere adresi ve bir cep numarası yazdı.

“Hemen bir ekip gönderiyorum” dedi. Telefonu kapadı. “Çatlak karı!”

“İyi ya oğlum, gidin bakın. Ekrem hakkında dedikodu yapacağınıza çalışın biraz!”

## 2

Tiyatrodan kaçışın mümkün olmadığını bildiğim için, hiç değilse bu gecenin bir kısmını mutlu geçirmenin yollarını aradım. Buldum da! Ortaokuldan beri abonesi olduğum Beşiktaş Vapur İskelesi'nin önündeki büfede ikişer sosisli sandviçleri ayran eşliğinde mideme gönderdim. Tabii ki, Oya yemedi. Ona çift kaşarlı tost söyledim. Sosislileri bol hardallı sevdiğimi bilirler ve bu konuda cömert davranırlar. Her ısırdıktan sonra burnumdan çıkan alevler eşliğinde mazoşistçe bir zevkle öğüttüm sandviçleri. Oya'nın sosisler hakkında pek olumlu olmayan sağlık yorumlarına hiç kulak asmadım.

Bu lezzetli ve ucuz yemekten sonra, rıhtıma bağlanmış yolcu teknelerinin önünden büyük balona doğru yürüdük. Bir sigara yaktım, birbirimize sarılı hâlde Topkapı Sarayı'na, Ayasofya'ya, Cihangir'e baktık, durgun denizi seyrettik. Bir vapur iskeleye yanaştı. Akşamın insan seli Kadıköy'ün içlerine ve duraklara doğru aktı. Vapur yolculukları eğlenceli olur. Eskiden çok binerdim merete. Arka güvertede çay eşliğinde sigara tütürüp martıları izlerdim. Bazen onlarla simidimi bile paylaşırdım. Çay servisi hâlâ vardı ama sigara içilmiyordu. Belki de vapurlardan uzak durmamın nedeni budur.

"Bu balona hiç bindin mi Galip?"

"Aklıma bile gelmedi."

"Bir gün beraber binelim mi?"

"Ne gerek var?"

"Yukarıdan Kadıköy'e bakarız."

"Moda Burnu'ndan bak."

“Aynı şey mi!”

“Doğru, aynı şey değil elbette. Benimki bedava.”

“Sinir ediyorsun insanı.”

“Sen de.”

Serdar ve Melike, Galata Kulesi’nin kapısından içeri girdiler. Serdar iki bilet aldı, asansöre bindiler.

“Pahalıymış be!” dedi Serdar, biletlere bakarak. “Soyuyorlar adamı.”

“Kaç para verdin?”

“On kâğıt.”

“Ne gerek vardı buna Serdar? Tutturdun tepeden İstanbul’a bakacağız diye. Bir şeye taktın mı takıyorsun.”

“Sen hiç İstanbul’u gece tepeden seyrettin mi?”

“Seyrettim. Hatta her akşam seyrediyorum.”

“Nasıl seyrediyorsun?”

“Köprüden geçerken.”

“Buradaki manzara bambaşka ama.”

“Senin asıl amacını gayet iyi biliyorum.”

Melike gergindi. Asansör tırmanırken onun da midesi bulanıyordu.

Serdar, “Yanımdayım, korkma sakın” dedi.

“Elimde değil.”

“Bu korkunu yenmen gerekiyor Melike. Bir kere aşağıya baktın mı, gerisi çok kolay.”

“Yapamıyorum işte.”

Serdar sevgilisinin alnında oluşan terleri sildi, alnına bir öpücük kondurdu. Melike titriyordu.

Asansör üst kata geldiğini belli eden ufak bir sarsıntıyla durdu, kapıları açıldı.

“Basamaklardan bir kat yukarı çıkacağız” dedi Serdar, Melike’nin elinden sıkı sıkıya tutarak.

Bulundukları kat lokantaydı. Masalar doluydu. Kadınlar,

erkekler, sohbetler, çatal bıçak sesleri, kadehler, anason kokusu. Garsonlar etrafta koşturuyorlardı. Barın yanındaki ufak sahnede, sandalyeye tünemiş, gitar çalan gözlüklü, gür saçlı, üzerinde kareli bir ceket olan, Kayahan'a benzeyen bir şarkıcı vardı. Sesi kadife gibiydi. Eskilerden çalıp söylüyordu.

Basamaklara yöneldiler. Dışarı açılan kapının önüne geldiklerinde Melike kasıldı. Rüzgâr sert esiyordu, âdeta onu karanlık boşluğa sürüklemeye çalışıyor gibiydi. Serdar sevgilisinin belinden kavradı, iyice sarıldı, ufak adımlarla teras-a çıktılar.

Şehir bütün ışıklarıyla ayaklarının altında seriliydi.

Serdar, “Şu manzaraya bir bak. Korkulur mu bu güzellikten? Hadi, birkaç adım daha” dedi.

“Yapamam Serdar. Yapamayacağım. Ne olursun, geri dönelim.”

Melike kaskatı kesilmiş, olduğu yere mihlanmıştı. Güçlü elleriyle Serdar'ın kolunu morartırcasına sıkıyordu. Serdar'ın canı yansa da aldırmadı.

“Bak şu turistlere, ne kadar rahatlar. Adamlar şu manzara için ta Uzakdoğu'dan geliyorlar. Hadi, korkacak bir şey yok.”

Gerçekten de Uzak Doğulu turistler gece manzarasının keyfini doya doya çıkarıyorlardı. Kendi aralarında Japonca, Korece ya da ona benzer bir dil konuşuyorlar, şehre hayranlıkla bakıyorlardı.

Tam o anda göğ-e ezan sesleri yükselmeye başladı. Süleymaniye, Sultan Ahmet, Beyazıt, Yeni Cami ve bir sürü başka camilerden yükselen ezanın sesi, İstanbul'un üzerine ruhani bir huşulukla yayıldı.

“Yatsı okunuyor” dedi Serdar. “Ezan sesini hiç yukarıdan dinlememiştım. Muhteşem bir duyguymuş.”

“Ben yapamayacağım Serdar, içeri girelim. Başka zaman geliriz.”

Serdar sevgilisinin korkusunu yenemeyeceğini anlayınca, fazla üstelemedi. İçeri girdiler. Merdivenlerden inerler-

ken Melike'nin gerginliği de yavaş yavaş eriyordu. Serdar'ın kolunu bıraktı. Kayahan'a benzeyen şarkıcı, şarkısını bitirmişti. Masalardan alkış sesleri duyuluyordu. şarkıcı, başıyla selamlayarak karşılık verdi, rakısından bir yudum aldı, mikrofonunu düzeltti, yeni bir şarkıya girdi.

Serdar, "Bir şey içelim mi?" dedi.

"Boş ver, çok pahalıdır."

"Olsun, kırk yılda bir geliyoruz."

"Yalnızca birer kadeh ama."

Yanlarına gelen garson onları bir masaya yerleştirdi.

Tiyatrodan çıktığımızda saat gece yarısını bulmuştu. Kadıköy tenhalaşmış, sokaklarda in cin top oynuyordu. Bahariye'den Boğa heykeline doğru yürüdük. Ufaktan yağmur da atıştırıyordu. Hava serinlemişti. Birkaç taksinin kornalarına yüz vermeyerek, Halitağa Caddesi'ne girdik. Köşedeki büfe hâlâ açıldı. Portakallar filelerle asılmıştı. İçeride birkaç kişi tıkmakla meşguldü.

"Portakal suyu içer misin?" dedim.

"İçmem, gaz yapar."

"Tost yer misin?"

"Yemem, şişkinlik yapar."

"Gazoz ister misin?"

"İstemem, asit yapar."

"Süphanallah!"

Dershanelerin önünden yukarı yürüdük.

Oya, "Oyun güzeldi, sıkılmadın değil mi?" dedi.

"Eh işte, ama yine de sinemayı tercih ederim. Hem ayrıca o şişko karı, rolünü iyi yapamıyordu."

"Benim sevgilim tiyatro eleştirmenliği de yaparmış" diyerek, yanağımdan koca bir makas aldı.

"Eleştirmen olmaya gerek yok ki, karı iki kere ezberini unuttu."

“Ona replik deniyor.”

“Ondan işte. Sözde çaktırmadı ama ben anladım.”

“Kaçar mı sevgilimden. Bu oyundan sıkılmadığına göre artık hep gideriz.”

“Aman kalsın. Daha fazlası bünyeme zarar verir.”

“Galip, sana bir şey soracağım... sen niye sinema, tiyatro sevmiyorsun?”

Nüfus Müdürlüğü’nün bulunduğu sokağa saptık.

“Kim söyledi sevmediğimi?” dedim gülerek.

“Silah zoruyla geliyorsun.”

“Bazen polisiye filmlere gidiyorum ama.”

“Örneğin hiç Truffaut izledin mi?”

“O da kim, artist mi?”

“Bak işte! Dünyadan haberin yok.”

Belimden silahımı çektim, o anda sanki ona ateş edecekmişim gibi irkildi.

“Bu makine kaç kurşun alıyor sence?”

“Ayy, kaldır onu önümden.”

“Kaç kurşun?”

“Ne bileyim ben, altı mı yedi mi?”

“Bak, senin de dünyadan haberin yok.”

Silahı tekrar belime soktum.

“Onunla bu, aynı şey mi?”

“Biri gelip çantana mantana sulansa, çıkarırsın bunu, anlar dünyanın kaç bucak olduğunu. Ama hangi filme gittiğini söylersen, sen film olursun.”

“Peki sevgilim, sen haklısın. Her zaman sen haklısın.”

“Elbette ben haklıyım.”

“Niye yolu uzatıyoruz Galip, üşüdüm.”

“Bak” dedim, köşedeki binayı işaret ederek, “şu apartmanı görüyor musun?”

“Kırmızı olan, Meşe Apartmanı’nı mı?”

“Evet. Ben orada doğdum.”

“Ciddi misin, hangi kat?”

“Çatı katı. Babam işten eve gelirken ben balkonda bir uçtan bir uca koşarmışım. Uçuşan saçlarımı görürmüş.”

“Senin çocukluğun da mı vardı? Ben de seni hep bu yaşta dünyaya geldin zannediyordum.”

“Bende zaman ters işliyor, yaşlılıktan bebekliğe doğru. Yakında kucağında bebek olup memelerini emeyeğim.”

“Ahlaksız!”

“Babaannem ile dedem de vergi dairesinin karşısındaki apartmanda oturuyorlardı. Şimdi yerinde dersane var. Babaannem ben çok küçükken ölmüş. Hiç hatırlamıyorum onu. Beni çok sevdiğini söylerdi annem. Dedem babaannemden sonra çok genç bir kadına âşık oldu, evlendi onunla. Kadın fettanın tekiydi. Adamcağız bakımsızlıktan ölüp gitti.”

“Allah rahmet eylesin, ama hak etmiş.”

“Dedemi sevmezdim, herkes hak ettiğini buluyor.”

“Züğürt Ağa filmindeki Şener Şen’in babası gibi.”

“Hukuk fakültesini kazandığım zaman, babam kutlamak için çok pahalı bir şampanya açmıştı. Ama ona polis olmak istediğimi söyleyince, bütün dünyası başına yıkılmıştı. O akşam, mutluluğunun içine etmişim. Bütün şampanyayı kendi içmişti. Sonra da beni evden kovmuştu. Ben polis akademisine gittikten bir yıl sonra da kalp krizinden öldü.”

Birbirimize sarılmış hâlde apartmana ve eski günlere bakıyorduk.

“Ya annen?”

“Babam ölünce, annem uzunca bir süre toparlayamadı kendini. Çok sigara içiyordu. Okulu bırakıp İstanbul’a dönmeyi bile düşünmüş ama yapamamıştım. Polis olmak istiyordum. O da İstanbul’u bırakıp Ankara’ya gelememi. Aslında gelmek istemedi. Babamın ölümünden beni sorumlu tutuyordu. Beni hem seviyor, hem de kızıyordu. Son sınıfa geçtiğim günlerde, annemin ciğerleri sigaraya fazla dayanamadı, hastalandı, bir süre sonra da kaybettik.”

“Zor günler geçirmişsin.”

“Zordu” dedim. “Bu meslek benim her şeyim. Ben Cınayet’siz yaşayamam. Cınayet, benim.”

Altıyol’da otobüs duraklarının önünden yokuş aşağı indik. Kadıköy sokakları geceleri, Beyoğlu’ndaki sokaklar gibi kalabalık değildi; içinde her cinsten insanı barındırmıyordu.

“Hatırlar mısın, eskiden bir Çayır Güzeli vardı?” dedi, bana biraz daha sıkı sarılarak.

“Hatırlamaz mıyım! Nereden geldi aklına şimdi?”

“Biliyor musun, ondan korkardım” dedi gülerek.

“Ben de korkardım.”

“Korkuyordun da sonra gittin polis mi oldun?”

Yanağıma elinin tersiyle dokundu.

“O zamanlar ufaktık herhâlde.”

“Ben de büyük sayılmazdım. Çiçekli kocaman bir şapkası vardı.”

“Çok makyaj yapardı. Her tarafında takılar sallanırdı. Deliydi, değil mi?”

“Herhâlde. İnsan o hâlde sokaklarda dolaşır mı?”

“Nasıl öldü acaba? Kimi kimsesi var mıydı?”

“Bir denizci sevgilisi varmış. Adam görevdeyken ölmüş. Bu zavallı da çıldırmış.”

“Şehir efsanelerinden bol ne var şu dünyada.”

Parkın önüne geldiğimizde, “Bana bir taksi çevirsene” dedi.

“Bu saatte taksiye bindirmem seni.”

“Bir şey olmaz Galip.”

“İsrar etme.”

“Sen mi bırakacaksın beni?”

“Yoo.”

“Nasıl gideceğim eve?”

“Gitmeyeceksin.”

“Nasıl?”

“Basbayağı.”

“Emrivaki yapıyorsun.”

“Başka türlü bende kalacağın yok.”

“Anneme ne söyleyeceğim?”

“Bulursun bir şeyler.”

“Peki, ama bir şartla kalırım.”

“Neymiş o?”

“Ben salonda, çekyatta yatacağım.”

“Bakınız rahibe hanım.”

### 3

Sabah kalktığımda boynum tutulmuştu. Başımı eviremiyordum. Başımı biraz hareket ettirince, sağ omzumdan başlayan şiddetli bir ağrı, boynumdan şakağıma kadar vurdu. Elimle başımı ovmaya çalışsam da rahatlayamadım. şu anda tek ihtiyacım olan şey, kendimi bir tellağın hunerli ellerine teslim etmektir. Salondaki ekyatın bana bir geceliğine ev sahipliği yaptığını sylememe gerek yok herhalde. Sırtımı dikleştirip ne arkaya hareket ettirerek omuz kaslarımı çalıştırdım. atır utur sesler ıktı. Boynumu sağ sola çevirerek, zorunlu sabah sporunu tamamladım.

Yatak odasına gittim, mışıl mışıl uyuyan Oya'yı kapıdan bir sre seyrettim. Kalkmasına daha yarım saat vardı. Bıraktım, uyusun. Sessizce tuvalete girdim, yine bir güzel işedim. Elimi yüzümü yıkadım, bu sefer aynadan kendime bakmadım. Dişlerimi fırçalamak aklımdan bile geçmedi. Sessizce küçük odaya geçtim, pantolonumu, gömleğimi alıp salona götürdüm, orada hemencecik giyindim. İlacımı da yine susuz içtikten sonra ıktım.

Oya'nın sanatsal baskılarını saymazsam, şu aralar hayatımda her şey yolunda sayılırdı. Havalar günden güne gzelleşiyordu. Bahar geliyordu. İstanbul baharda bir başka güzel olurdu. Gece, sabaha karşı yağan yağmurun sesini hayal meyal hatırlıyordum. Dışarda, bedenim serin ve taze havayla kucaklaşınca ferahladı. Ruhum da ferahladı. Ruh ve beden ikilisi iyi anlaşıyorlardı. Parkta hışırdayan ağaçlar, toprak kokusu, ıslak asfalt... Kuşlar benden daha erkenciydi, sabah korosuna başlamışlardı.

Her sabah yaptığım gibi uzaktan kumandayla otomobi-

lin kilidini açtım ama her sabah yaptığım gibi otomobile binemedim. Hayır, otomobilin merkezî kilit sisteminde bir problem yoktu. Problem dışardaydı. Problem parktaydı. Dere tarafındaydı. Birileri telaş içinde o tarafa doğru koştu-ruyordu. Sabah koşusu yapanlar eşofman giyerlerdi. Hava serinse üzerlerinde spor kabanları olurdu. Günlük sokak kıyafetleriyle koşmazlardı. Koşuyorsa, problem vardı. Çıglıklar da eklenince işin rengi iyice değişti. Ciddi değişti. Pencereleler açıldı, meraklı kafalar pencerelerden dışarı sarktı. Dere tarafında, kıyıda, insanlardan bir küme oluşmuştu. *Dur bakalım* dedim içimden. Otomobile binmeyi erteleyerek, parkın alçak duvarından atlayıp dereye yöneldim. Islak toprak kokusuyla çimen kokusu birlikteliğinin tadına bile varamadım. Yürüyüşümü, bir başka bahar yağmuruna erteledim.

Balıkçı Cafer koşarak önümden geçti. Beni görmedi. Telaşlıydı. Arkasından seslendim.

Nefes nefeseydi.

“Amirim, iyi ki geldin!”

“Ne oldu Cafer?” dedim, başımla kalabalığı göstererek. “Ne var orada?”

“Çok kötü amirim! Çok kötü!”

“Ne kötü oğlum?”

Kıyıya toplanmış kalabalığın arasından kendime bir yol açmam gerekti. Sabahın bu erken saatinde kalabalık, pisliğin üzerine üşüşen sinekler gibi toplanmıştı. Derenin karşı kıyısına bakıyorlardı. Ben de baktım. Bakmaz olaydım!

Çıplak beden, sandalların bağlanması için asılmış büyük kamyon lastiklerinden birinin içinden sarkıyordu. Sırtı bize dönük, kafası suyun içinde, elleri arkadan bağlanmıştı. Görülen o ki, yüzde yüz ölüydü.

Koca bir, *Siktir!* çektim içimden.

Cesedin başına toplanmış meraklı kalabalığa, “Uzak durun, geri çekilin! Herkes dağılsın” diye bağırdım. Bazı-

ları birkaç adım gerilese de çoğunluk tınmadı bile. Karşıya geçmem gerekiyordu.

Cafer'e döndüm. "Beni hemen karşıya geçir."

Sandala atladık, Cafer ipleri çözdü. Küreklere asıldı.

Sandalın ucuna geçtim. Telefonu çıkarıp Serdar'a haber verdim.

Cesede yaklaştık. Dengemi kaybetmemek için çömel-dim. Boklu dereye düşersem boğulmazdım ama koleradan kesin giderdim.

Cesetle aramızda birkaç metre mesafe kala Cafer kürek çekmeyi kesti. Sandal cesede doğru kaydı. Görünürde yarası beresi yoktu. Elllerine, bileklerine, kollarına, kalçası-na bakarak, maktulün bir kadın olduğunu anlamak zor olmadı.

Sandal tamamen durunca ayağa kalktım, iyice öne yanaş-tım. "Şu küreği uzatsana" dedim. Cafer dediğimi yaptı. Küre-ğin ucunu cesedin hemen altından suyun içine soktum. "Kimmişsin bakalım?" diyerek küreğin ucunun sert bir şeye çarpmasını bekledim. Bir kafaya örneğin. Ama çarpmadı. Allah Allah, dedim mırıldanarak. Bu sefer küreği kadının zarif omzunun altına sokup bütün gücümle kaldırdım.

İşte ne olduysa o anda oldu. Arkamdan "küt" diye bir ses geldi. Cafer boylu boyunca, iki seksen sandalın içine uzanmıştı.

Karşımızdaki bir cesetti evet, tıpkı diğer cesetler gibi. Tek farkı, başı olması gerektiği yerde değildi.